

Idegen szív

PRÓZA - LXII. évfolyam, 50. szám, 2018. december 14.

Itt lassan ver. Mióta itt vagyok, sokkal lassabban. Lassabban és erősebben. Mintha háromszor akkora volna, tízszer és százszor akkora, mint korábban. Úgy is érezni minden egyes dobbanásnál, hogy leszakad az artériákról, mint vékony kötélről a bokszsák; s ha leszakad, beomlik alattam a világ. Volt ilyen korábban is, azelőtt, „ott”, régen, de csak akkor vert így, ezzel a nagy lomhasággal, ezzel az állati erővel, amikor halálra rémítettek. Mert arra emlékszem, hogy halálra rémítettek. A húzómban maradt az a jeges rémület, az a fekete delej, és lám, most még sincs velem. Hogy becsaptak. Hogy játszottak velem. Megvezettek és otthagytak az útszegélyen összeverve, a mindeneknek szélén. Mindenki és mindenek. A legsötétebb órán, és épp azok, akik valami fényt hozhattak volna, épp ők kavartak körém sűrű nagy homályt.